Hurra

Tillykke til alle børn født i 1940'erne, 50-, 60-, 70- og 80'erne.

Vores mødre røg og drak, mens de ventede os,
de tog aspirin og codimagnyl,
de spiste blåskimmelost,
de spiste tun fra dåse,
og de blev ikke testet for diabetes.
Men vi overlevede.

Vores barneseng var malet i skinnende blybaseret maling.
Der var ikke børnesikrede låg på medicinflaskerne.

Vi kørte på cykler uden cykelhjelm,
og vi sad bag i bilen uden seler eller airbags
i tyk røg fra onklernes og tanternes sure cerutter.

Vi drak vand fra haveslangen, og ikke fra flasker.
Fire venner drak sodavand fra samme flaske uden at dø af det.

Vi spiste kager, franskbrød og rigtigt smør,
og vi drak cola med sukker,
men vi var ikke overvægtige,
fordi vi altid var ude at lege.

Vi kunne gå hjemmefra om morgenen og lege hele dagen,
så længe vi kom hjem til aftensmaden.
Ingen kunne få fat os hele dagen, og vi havde det fint.

Vi kunne bruge timer på at bygge vores egen gokart af affaldstræ og køre ned ad bakken,
bare for at finde ud af, at vi havde glemt bremsen.
Efter adskillige ture ind i buske fandt vi ud af at løse dette problem.

Vi havde ingen PlayStation, Nintendo eller videospil.
Vi havde ikke 99 tv-kanaler, ingen videofilm eller mobiltelefoner, ingen pc og intet internet.

Vi havde venner og gik ud for at finde dem.
Vi cyklede eller gik til vores venners huse og bankede eller ringede på,
eller vi råbte bare på dem.

Vi legede med orme og mudderkager,
og hverken orme eller mudder blev i os for altid.

Vi fandt på lege med pinde og tennisbolde,
og skønt vi fik at vide, at vi kunne komme til at ramme øjnene,
skete det aldrig.

Vi dannede hold og havde kampe, og ikke alle kom med på holdet.
De, der ikke kom med, måtte lære at leve med skuffelsen.

At forældre ville redde os ud af en knibe med politiet var uhørt.
De holdt faktisk med politiet.

Vi havde frihed, fejltagelser, succes'er, skuffelser og ansvarlighed.
Og vi lærte at klare det hele.

Du er én af dem.

Tillykke.